

— *Haideți, treziți-vă odată! Trebuie să vă mutați la umbră!*

Am clătinat din cap și am deschis iarăși ochii. Un bărbat stătea în genunchi, aplecat deasupra mea. Nu era băștinaș și nimic nu sugera că ar fi un explorator sau un simplu călător. Purta un costum cu o croială impecabilă, constând în pantaloni cu dungă, jabou din mătase albă și melon alb din plută.

— *Am murit? l-am întrebat. Sunt în rai?*

— *Nu, bunul meu domn, mi-a răspuns. Nu sunteți în rai. Vă aflați pe insula Krakatoa din Oceanul Pacific.*

„O poveste fantastică, plină de absurd...
Adevărul și ficțiunea se împletesc într-un mod ingenios.“

Library Journal

William Pène du Bois

CELE DOUĂZECI ȘI UNU DE BALOANE

Traducere din limba engleză și note de
Dana Pătrănoiu

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Pogonici
Corectură: Ionuț Burcioiu, Larisa Pavel
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PÈNE DU BOIS, WILLIAM

Cele douăzeci și unu de baloane / William Pène du Bois ; trad. din lb. engleză engleză și note de Dana Pătrănoiu. – București : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4184-7

I. Pătrănoiu, Dana (trad. ; note)
821.111

The Twenty-One Balloons
William Pène du Bois

Copyright © William Pène du Bois, 1947
Copyright © renewed by William Pène du Bois, 1975

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Viking Children's Books, an imprint of
Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © Editura Paralela 45, 2024
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Cuprins

<i>Nota autorului</i>	9
<i>Introducere</i>	13
I Incredibila loialitate a profesorului Sherman	19
II Pregătiri pentru întâmpinarea eroului	29
III O descriere a balonului <i>Globul</i>	45
IV Pasagerul nepoftit	57
V Un nou cetățean al insulei Krakatoa	71
VI Guvernarea <i>gourmet</i>	87
VII Casa marocană a minunilor	105
VIII <i>Caruselul baloanelor</i>	123
IX Gigantica plută de salvare zburătoare	145
X Ce urcă trebuie să și coboare	165
<i>Despre autor</i>	191

EDITURARAFIELLA 45

I

Incredibila loialitate a profesorului Sherman

IN PRIMA SĂPTĂMÂNĂ A LUNII OCTOMBRIE 1883, Clubul Exploratorilor din America de Vest, aflat la San Francisco, primise promisiunea onorantă, așa cum nu i se întâmplase niciodată până atunci, că va fi primul care va afla detaliile unei inexplicabile și extraordinare aventuri – cea mai importantă știre a anului, povestea pe care întreaga lume aștepta cu nerăbdare să o audă, cea a călătoriei unice întreprinse de profesorul William Waterman Sherman. Profesorul Sherman pornise din San Francisco în data de 15 august. Călătoria cu un balon gigantic și, așa cum le declarase reporterilor, spera să fie primul om care zboară peste Oceanul Pacific. Trei săptămâni mai târziu, urma să fie salvat din Oceanul Atlantic, pe jumătate înfometat și sleit de vlagă, agățat de resturile a douăzeci de baloane dezumflate. Cum de s-a trezit în Atlantic, între atâtea baloane, când el pornise spre Pacific într-un singur balon? Întâmplarea a șocat și a pus pe jar imaginația întregii lumi. De îndată ce a fost zărit și salvat dintre resturile celor douăzeci de baloane căzute în Atlantic de către căpitanul cargobotului *S.S. Cunningham*, aflat în cursă spre New York, profesorul a fost dus degrabă în

pat, deoarece era bolnav și epuizat, suferea de frig și se afla în stare de șoc. Doctorul navei l-a tratat cu toată grija, bucătarul l-a înzdrăvenit cu mâncare și rachiu, iar căpitanul John Simon însuși i-a acordat o atenție deosebită. Când s-a întremat îndeajuns cât să poată vorbi, doctorul, bucătarul și căpitanul s-au aplecat asupra patului în care stătea și l-au întrebat plini de emoție:

— Cum vă simțiți?

— Se putea și mai rău, a răspuns profesorul Sherman, cu un glas cam vlăguit.

— Vă simțiți în stare să ne povestiți ce vi s-a întâmplat? l-a întrebat căpitanul Simon.

— Mă simt în stare, a spus profesorul Sherman, și vreau, în primul rând, să vă mulțumesc pentru atenția dumneavoastră plină de amabilitate. Însă, domnilor, în calitate de membru de onoare al Clubului Exploratorilor din America de Vest, aflat la San Francisco, mă simt dator să relatez extraordinara mea aventură acelei ilustre fraternități, înaintea oricui altcuiva! a exclamat el.

Auzind asta, căpitanul John Simon s-a simțit, desigur, puțin jignit. La urma urmei, el dăduse ordinul de salvare a profesorului când îl văzuse plutind, mai mult mort decât viu, într-un hățîș de scânduri sparte și baloane dezumflate, el îi salvase viața. Iar doctorul navei îl tratase și îl îngrijise cu multă atenție pe Sherman pe toată durata convalescenței sale. Apoi bucătarul navei se dăduse peste cap să-i pregătească tot soiul de specialități și delicatessuri. Tustrei au fost profund dezamăgiți. Totuși, refuzul profesorului le-a stârnit și mai mult curiozitatea. Au încercat tot felul de ter-tipuri pentru a-l face să-și spună povestea. Au încercat să se încontreze cu el, să-l îmboldească, să-l ducă cu vorba, să-l

provoace. Au încercat să-l ademenească cu băutură. I-au dat medicamente care să-l amețească. Dar profesorul devenea tot mai ferm de poziție și o ținea una și bună, pe cât de energic îi permitea starea:

— Povestea pe care o am de spus va fi ascultată prima dată în aula Clubului Exploratorilor Americii de Vest din San Francisco, al cărui membru de onoare sunt!

— Măcar sunteți bun să-mi spuneți numele dumneavoastră? l-a întrebat căpitanul Simon. Ca să-l scriu corect în raportul acțiunii de salvare din jurnalul de bord.

— Nu vă ascund această informație. Numele meu este William Waterman Sherman.

— Și acum încă o întrebare, a mai spus căpitanul Simon.

— Gata cu întrebările! l-a întrerupt profesorul Sherman. Veți fi recompensat cu generozitate pentru salvarea mea, iar tariful serviciilor oferite la bordul navei va fi achitat integral. Toate celelalte detalii ale călătoriei le păstrez pentru Clubul...

— Bine-bine, am priceput... a spus căpitanul Simon.

A ieșit din cabina profesorului, s-a dus într-a lui și a notat în jurnalul de bord următoarele:

„Marți, 8 septembrie 1883; lat.60°N, long.17°V; vreme senină. La ora 12.00 ziua, am observat o epavă ciudată în depărtare. Ne-am apropiat cu prudență. Am descoperit o grămadă de grinzi de lemn rupte, de care erau prinse douăzeci de baloane de ascensiune aflate în diferite stadii de degonflare. În mijlocul rămășițelor plutitoare părea să fie un cazan mare, vopsit în roșu, cu ornamente aurii. Cazanol s-a răsturnat și s-a scufundat înainte ca noi să ne apropiem suficient cât să ne lămurim cam ce-ar putea fi acela. Am dat peste un bărbat care plutea agățat de o grindă, parte dintr-o balustradă. Era aproape epuizat, în stare de șoc și tremura de frig. Hainele lui, spre deosebire de ale altor exploratori sau constructori de baloane, păreau mai potrivite pentru o vestimentație de seară la modă. L-am ridicat la bord și l-am chestionat amănunțit, atunci când a putut vorbi, dar singura informație pe care am reușit s-o scoatem de la el a fost că îl cheamă William Waterman Sherman. Am dat ordin ca profesorul Sherman să fie tratat cu aceeași grijă și atenție de care se bucură orice alt pasager al acestei nave. Drept urmare, va fi tratat adecvat și va achita nota de plată în mod corespunzător.“

Când *S.S. Cunningham* a ajuns în portul orașului New York, profesorul Sherman nu era în stare încă să se deplaseze singur. Și-a propus să se odihnească câteva zile înainte să se urce în trenul de San Francisco. L-a rugat pe căpitanul Simon să-l însoțească până la un hotel. Căpitanul Simon l-a ajutat să urce într-o trăsură și l-a condus la hotelul Murray Hill. S-a asigurat că primește o cameră și a notat numărul acesteia. Apoi s-a întors pe navă, a luat jurnalul și l-a dus la sediul ziarului *New York Tribune*. Știa că relatarea sa privind salvarea profesorului avea valoare de știre și că o putea vinde ziarului la un preț frumuseț. *Tribune* a cumpărat imediat istorioara, l-a plătit pe căpitanul Simon pentru informație și a trimis doi reporteri la Murray Hill, în camera profesorului Sherman. Cum era de așteptat, acesta nu a fost cătuși de puțin încântat de idee. La toate întrebările adresate de reporteri, a răspuns:

— Păstrez formidabilele detalii ale călătoriei mele pentru prezentarea pe care o voi face în aula Clubului Exploratorilor din America de Vest, la San Francisco. Așa că, nu vă pierdeți timpul – nici pe-al dumneavoastră, nici pe-al meu. O zi bună, domnilor!

Reporterilor li s-a făcut lehamite până la urmă. Au stors tot ce-au putut din informațiile găsite în jurnalul căpitanului Simon și, cum-necum, au pus cap la cap un articol pe care l-au tipărit pe prima pagină. Povestea, oricât de lacunară era, a atras o atenție deosebită. Titlul anunța: „PROFESORUL SHERMAN A FOST GĂSIT ÎN ATLANTIC PRINTRE RESTURILE A DOUĂZECI DE BALOANE“. Iar subtitlul era: „*Refuză să explice cum sau de ce.*“

Cei de la *San Francisco Tribune* au preluat din zbor știrea, arătându-se extrem de interesați de subiect. Le-au transmis

celor de la *New York Tribune* informația potrivit căreia un anume profesor Sherman încercase de curând să zboare cu un balon pe deasupra Oceanului Pacific. Cei de la *New York Tribune* au căutat în arhiva lor de imagini și au descoperit o fotografie a profesorului Sherman, făcută la fabrica de baloane Higgins. Au trimis la hotelul Murray Hill un fotograf, care a reușit (cu multă bătaie de cap) să-i facă o poză profesorului Sherman. A doua zi, *New York Tribune* a tipărit cele două imagini una lângă cealaltă, pentru a arăta că era vorba despre una și aceeași persoană; articolul publicat pe prima pagină avea titlul „PROFESORUL SHERMAN A NIMERIT ÎN ALT OCEAN” și subtitlul „Refuză să explice cum sau de ce”.

Cele două apariții în presă au fost suficiente pentru a ațâța curiozitatea a milioane de oameni, iar profesorul Sherman, în patul său din Murray Hill, s-a trezit brusc în mijlocul unui ocean de atenție din partea întregii lumi. A primit vizita excepțională a primarului orașului New York. Cu tot fastul și solemnitatea care puteau fi afișate lângă un pat de hotel în care stătea un explorator bolnav și obosit, primarul i-a înmănat profesorului cheia orașului. Sherman i-a mulțumit cu prisosință pentru această onoare.

— Și-acum... a spus primarul. Ar fi prea mult să vă cer, în schimb, să-mi dați – mie, New Yorkului, națiunii, lumii întregi – detaliile uluitoarei dumitale isprăvi?

Auzind asta, profesorul Sherman a simțit că explodează de furie.

— Ieșiți din camera mea, onorabile primar! a strigat el. Ce manevră ordinară mai e și asta? Încercați să-mi cumpărați loialitatea față de Clubul Exploratorilor mituindu-mă cu cheia orașului?! Afară din camera mea, vă zic! Și luați-vă cu dumneavoastră și toți prietenii, reporterii și fotograful!